

100131 Septuagesima Lars B Stenström

Text: Lukasevangeliet 17:7-10

Pessimisten och optimisten
brukar vara de två typer
som vi använder för att tydliggöra
att vi tänker på olika sätt

Pessimisten säger: Detta är förfärligt
hemskare än så här kan det inte bli
Och optimisten hävdar:
Jo, nog kan det bli värre!

Kom ihåg att dessa attityder fungerar
som schabloner, tittskåp
där vi får syn på oss själva
Titta, där står jag med min förväntan
och hoppas på något gott
och där är jag negativ och besviken
med övertygelse om att allt
ändå bara blir dåligt i slutänden
(Märk att jag undvek att kalla
den figuren för närking! Idag ja!)

De två typerna får omkastade roller
När optimisten en dag själv upplever
hur allt vacklar:
Nu tvingas jag inse hur illa det står till
inte ens i mina värsta stunder tänkte jag
att en sådan förfärande händelse kunde finnas
Pessimisten svarar:
Men så illa är det väl ändå inte.
När optimisten blir skräckmålare,
får pessimisten ta på sig
en alldeles ny roll
att trösta och uppmuntra!

Ni har säkert stött på den här leken
med hållningar tidigare som visar
att vi har vissa tänkesätt och attityder
vi tillämpar, använder, på det vi möter

Det är mer komplicerat än att
det handlar om att vara positiv
eller negativ
Blåögd eller svartsynt?

Fyller du i korsordet med
bläckpenna är du optimist
det vill ju gärna bli rätt!
Eller pessimist - enär det blir
bara fel i alla fall

Så har vi det optimistiska pessimisterna
och de pessimistiska optimisterna
och de realistiska optimistiska pessimisterna
och de idealistiska pessimistiska
Här finns många nyanser

I Berättelsen om Jona
har vi en besvikelsens person
När Gud är nådig mot andra
blir han vred,
och en stunds glädje över ett
ett träd som skyddar mot solen
vänds till ny besvikelse

Då undervisar Gud Jona om
hur Jona bekymrar sig för
sin egen situation, blir upptagen
av ett ynka träd han inte själv arbetat på
Skulle då inte Gud kunna ägna
sig åt hur det skall gå med en
stor stad som Nineve?
Vi känner igen oss, vi träffas alla!

*(Här en utveckling för den som är intresserad av de tidigare verserna i Kapitel 17. Lukas börjar där i vers 1-3 med en dramatisk varning för att orsaka andra att synda. Ett ve över dem genom vilken förförelser kommer! Alla de som nu tonar ner eller rent av förnekar syndens realitet bör lägga dessa verser och orden på minnet. Även de som hellre överbetonar den goda människan kan ta den här texten som ett korrektiv. Att sänkas i havets djup med en kvarnsten om halsen låter drastiskt och definitivt. Inte en form av dykning man skulle vilja uppmuntra.
Varning två, i verserna 3-4, lyfter fram brist på barmhärtighet och medkänsla. Vi skall alltid vara beredda att förlåta. Först hörde vi ju ett exempel på det oförlåtliga i att förorsaka andras synd och nu hyllas en näst intill gränslös förlåtelse. Lärjungarna ska förlåta sju gånger sju. Man kan dra slutsatsen att det inte är vi som ska vara i Guds ställe och döma människor.
Varning för övertro på tron möter i verserna 5-6. Det kommer inte an på mängden tro eller styrkan i tron. Den minsta tro förmår. Ett senapskorn av tro förmår otänkbara ting.)*

Även Jesu berättelse
i vers 7-10 varnar för
ett allvarligt problem
som har med inställning att göra.
Om ni har en tjänare, börjar han
och beskriver hur ett dagsverke utförts
med åkerbruk och fårskötsel
När tjänaren kommer hem
borde det vara dags för matrast
eller för välförtjänt dygnsvila
Men så går det inte till
Nej, nu ska det lagas mat
passas upp vid bordet
För detta får tjänaren inget tack.
Men om man bara gör det man
ska och borde
ska man då få tack för det? Och av vem?

Men man förundras inte över
att lantarbetarna organiserade sig.
Slavarbete skall man inte finna sig i!
Även i vårt land kämpades
det en hård kamp om lön och bostäder
lantarbetarna hade de sämsta tänkbara
villkor - orimligt långa och hårda
arbetspass, usla löner och
icke människovärdiga bostäder.

Skulle Svenska kyrkan
följa textens arbetsgivare
hamnade vi snart i
Arbetsdomstolen och i strid
med fackföreningsrörelsen
Här är en text som alltså inte
handlar om arbetsrätt
och kollektivavtal

Tjänaren förväntar beröm
för något han är skyldig att göra.
Aha! Nu förstår vi: Gud vill att
vi ska leva som tjänande människor
Plötsligt stämmer tankarna
med Jesu råd att man
ska ge bort sin skjorta
och gå en extra mil
Det ska göras för att

det är ett rätt sätt,
eventuellt det rätta sättet
att stå till tjänst

Jag erkänner: visst är det trevligt
att bli uppskattad!
Att få höra att man gjort något som
betyder något för andra.
Uteblir beröm och uppskattning
tappar vi orken, kan bli bittra, besvikna

Vi vill bli uppskattade
Förra gången när du hjälpte till
blev det så fint!
Vi suger i oss och har nästan
blivit av med hela handen
redan där vid smickret.
Men är det så att
ingen gillar det vi gör
varför ska vi då hålla på?

Och vi vill bli tillfrågade
efterlängtrade
Skulle inte du kunna?
Du gjorde det så bra, snälla,
vi behöver några till som arbetar
med den där helgen...

Arbete är inte bara detta att
vara anställd, vi arbetar i trädgårdar
vi reparerar hus, vi samlar in pengar,
vi jobbar i föreningar.
Vi gör det för att det är rätt
för att åstadkomma något
som är bra för andra, och oss själva
och för att det är roligt!

Genom insatsen ingår vi
i ett socialt sammanhang
det vi gör betyder något
Vi som arbetar tillsammans
i kyrkan är inte längre
vem eller vilka som helst
vi förstår att det vi gör
betyder något.

Men - vi kan inte skapa
en tacksamhetsskuld hos Gud,
Guds förväntan är klar
att leva troget och uthålligt i tjänst.

Gärningen ger oss inte löneökning
hjälp oss inte att ligga bättre till
Tjänsten, gärningen ger oss tillfredsställelse
och glädje: den är till nytta
den är rätt och den är bra

Måste jag tvinga fram insatsen
av egen kraft blir det tungt
men om min insats är ett
tjänande för Gud
som en vardagens gudstjänst
blir det välsignat!
Tacka inte mig
- tacka Gud!

Minns Moder Teresa som
undervisade sina noviser
att i det tyngsta och svåraste arbetet
bland de döende
se det som en gudstjänst
Arbetet blev heligt
välsignat och buret
De fick röra vid Jesus

Så pröva att se livet
som en gudstjänst
Din insats i vår församling
behövs, och blir det någon
enstaka gång lite tråkigt
och slitsamt finns välsignelse
och glädje över att följa
Guds vilja och oftast
är det härligt, fint, meningsfullt

Det ger nog inga extra guldstjärnor
inga försteg i himlen
men stor tillfredsställelse över
att det är rätt och gott
och ofta riktigt roligt
Det är nåd, stor nåd
att tjäna!